

Tekst: Hand. 1,1-11

Lezen: Lucas 18,1-8

Hand. 1,1-11

Zingen: Gz. 101,1.2 / Ps. 110,1.2.3 / Gz. 28

Ps. 98,2.4 (*resp. na de schriftlezingen*)

Gz. 76

Gz.162,3.4 (*na de geloofsbelijdenis: HC 18+19*)

Ld.234

De meeste mensen zullen vast wel eens in een wachtkamer gezeten hebben: **(1)** bij de dokter, bij de tandarts, in het ziekenhuis. Of wat meer algemeen: de wachtruimte in de hal van het gemeentehuis. Of op het station. En er is vast nog wel meer te bedenken.

In deze preek gaat het over wachten. En over de wachtkamer. Dus ben ik benieuwd of het een onderwerp is, waar we met elkaar ons wat bij voor kunnen stellen. Daarom eerst even een vraag: wie heeft er nog nooit in een wachtkamer of in een wachtruimte gezeten? Dus zitten wachten? Wie heeft dat nog nooit meegemaakt? ... Voor die mensen wordt het vast heel moeilijk om de lijn van deze preek aan te kunnen voelen. Maar moet je gewoon maar extra je best doen ... Wie heeft die ervaring wel? Ja, dat dacht ik al. En wie heeft die ervaring vaker dan één keer? Verbaast me niks...

Als je moet wachten, kun je dat op verschillende manieren doen. En natuurlijk hangt dat heel erg af van de situatie. Als je met verschrikkelijke buikpijn in de wachtkamer van de dokter zit, dan zit je heel anders dan wanneer je komt voor een ingegroeide teennagel. En het heeft natuurlijk ook te maken met jezelf. Misschien nog wel meer. Ben je ongeduldig? En zit je op het puntje van je stoel? Elke keer op je horloge te kijken? Dat kan. Maar je kunt er ook heel anders zitten. Jezelf neerleggen bij het feit dat je moet wachten. En de tijd zo goed

mogelijk gebruiken. En soms lukt het dan ook nog om je prima te vermaken. Met de tijdschriften die er liggen of misschien met het maken van een praatje. Maar hoe dan ook: wachten kun je op allerlei manieren doen.

Wachten. Dat woord kun je gebruiken voor de tijd die we hier doorbrengen op aarde. **(2)** Want we zijn met elkaar op weg naar het grote moment dat Jezus terug zal komen. Vanuit de hemel. Zoals die twee engelen dat beloofd hebben aan de leerlingen van Jezus: “Jezus zal op dezelfde wijze terugkomen als jullie hem naar de hemel hebben zien gaan.” Dus vanaf het moment dat Jezus naar de hemel is gegaan – vanaf dat moment zitten we met elkaar in de wachtkamer. Te wachten op het moment dat de deur open zal gaan en dat we binnengeroepen worden in het koninkrijk van God.

Ik kies dus voor de insteek van wachten. Ik zou bij deze geschiedenis misschien ook een andere insteek kunnen kiezen, maar dit sluit in elk geval heel direct aan bij de woorden van Jezus zelf. Eerst in vers 4. **(3)** Dan krijgen de leerlingen de opdracht om in Jeruzalem te wachten op de Heilige Geest. En even later, als de leerlingen vragen, wanneer het koninkrijk van God zal komen, geeft Jezus een ontwijkend antwoord: dat is een zaak van God; dat gaat jullie niet aan. Met andere woorden: wacht maar rustig af.

Wachten dus. Op twee momenten: eerst op de Heilige Geest en in het verlengde daarvan: wachten op het koninkrijk van God. Alleen, je merkt ook dat Jezus en zijn leerlingen op heel verschillende lijnen zitten. De leerlingen zijn nieuwsgierig en ongeduldig. Vooral in vers 6 is dat goed te horen: “Heer, gaat u binnen afzienbare tijd het koningschap voor Israël herstellen?” **(4)**

Je kunt je zo’n vraag ook wel voorstellen, na alles wat ze meegemaakt hebben. Eerst de verwachting dat Jezus koning zou worden. En toen hij een week vóór het Pesach uitbundig binnengehaald werd in Jeruzalem – op dat ezeltje en de mensen zingen en zwaaien met

palmtakken – toen leek het heel dichtbij te komen... En niet alleen voor de leerlingen, maar ook voor een heleboel andere mensen in Israël.

Al heel snel daarna de diepe teleurstelling en de wanhoop, toen het heel anders ging dan de leerlingen gedacht hadden. En het moet voor hen verschrikkelijk wrang geweest zijn, toen een Romeinse soldaat bovenaan het kruis van Jezus een bord vastspijkerde met het opschrift: 'Dit is de koning van de Joden.' Want dat was bepaald niet het beeld dat de leerlingen voor ogen hadden, als ze dachten aan Jezus als koning.

Intussen is er natuurlijk nog weer veel meer gebeurd: Jezus is opgestaan uit de dood en hij heeft zijn leerlingen duidelijk gemaakt dat het allemaal *zo moest* gaan. En als je dat leest in de gesprekken die Jezus heeft met zijn leerlingen, dan merk je dat ze dat langzamerhand gaan begrijpen. Ook in dit gedeelte gaat het daarover, in vers 3: in deze tijd heeft Jezus veel met zijn leerlingen gesproken over het koninkrijk van God.

Je kunt je afvragen, waar die gesprekken precies over gingen. Maar dat blijft raden. Je krijgt wel een beetje een indruk als je daarover leest in de evangeliën. Maar wat Jezus precies aan zijn leerlingen verteld heeft, weten we gewoon niet. Lucas vertelt het niet. Maar in elk geval wil Jezus dat ze straks, als hij er niet meer is, een goed beeld hebben van Gods koninkrijk. Want ze moeten het wel doorgeven aan anderen.

Een goed beeld. Dat blijft lastig. En dat merk je, als de leerlingen vragen, wanneer dat koninkrijk dan zal komen. Aan de ene kant zit er iets goeds in die vraag. Het is duidelijk te merken dat de leerlingen hun vertrouwen in Jezus weer helemaal terug hebben. Jezus zal koning worden. Dat staat voor hen als een paal boven water. En terecht. Want dat is de boodschap van het evangelie: dat koninkrijk van God, dat komt er! Absoluut! (5)

Het is mooi om dat bij mensen te merken: die overtuiging. En het is ook goed om dat positieve niet meteen opzij te zetten en het onder te laten sneeuwen met allerlei mitsen en maren. Want dat is natuurlijk toch een risico: dat je de *negatieve* kant naar voren haalt. Vanuit

het antwoord van Jezus. In onze tijd heb je dat risico ook. Je kunt heel scherp reageren als het gaat om allerlei verschillende toekomstverwachtingen. Want die verschillen zijn er. (6) Komt er wel of niet een opname van de gemeente? Komt er wel of niet een duizendjarig rijk? En als het komt: wanneer komt het dan? Vóór de jongste dag? Na de jongste dag? En als het gaat over de vraag hoe God naar de jongste dag toe werkt: moet je dan nog een massale bekering van Joden verwachten? Of staat dat helemaal niet in de bijbel? En is de antichrist één persoon of is het een stroming of is het nog iets anders?

Allerlei verschillende beelden. En het is helemaal niet zo moeilijk om daar scherp op te reageren. Vanuit de overtuiging dat je zelf gelijk hebt. En dat anderen het dus helemaal verkeerd hebben. En natuurlijk mag je zo'n gesprek best aangaan. Is ook heel goed. Maar begin met het positieve! Het is toch geweldig dat er zoveel mensen zijn, die er heilig van overtuigd zijn, dat het koninkrijk van God gaat komen! Mensen die vertrouwen hebben in de woorden van Jezus. Mensen die uitzien naar het grote moment dat een onzichtbare koning in de hemel zichtbaar zal worden voor iedereen. Want dat zal gebeuren! De bijbel zegt dat heel duidelijk, bijv. in Opb. 1: "Hij komt te midden van de wolken, en dan zal iedereen hem zien, ook degenen die hem doorstoken hebben. En dan zullen alle volken op aarde weklagen; vanwege hem!" (Opb. 1,9). (7)

Positief beginnen. Dat doet Jezus ook. Want oké, de leerlingen worden wel bijgestuurd, maar ze krijgen niet een verwijt te horen. En Jezus wordt ook niet boos, omdat ze er nog niks van begrijpen. Hij zegt ook niet: wat moet ik nou met zulke leerlingen? Ze blijven gewoon zijn leerlingen en hij gaat gewoon verder met de plannen die hij voor hen in gedachten heeft. Een positieve insteek.

En ja, in de vraag van de leerlingen zit een stuk ongeduld. Maar zelfs dat hoeft niet eens negatief te zijn. Wat is verkeerd aan om te verlangen naar het koninkrijk van God? Dat is

alleen maar goed! We leren zelfs dat we daarom kunnen bidden: “Kom, Heer Jezus, kom haastig!”

Alleen: ongeduld heeft ook een gevaarlijke kant. (8) En het is goed om je daarvan bewust te zijn. Want als je voor je gevoel te lang moet wachten, kan verwachting ook zomaar omslaan in teleurstelling. En dat zou natuurlijk afschuwelijk zijn. En toch gebeurt het wel. Ook al in de tijd van het NT. Petrus heeft het daarover. In zijn tweede brief. Het gaat dan over mensen die denken dat de jongste dag niet meer komen zal. Omdat het voor hun gevoel intussen al heel lang duurt. Maar Petrus zegt dan: God is zijn belofte niet vergeten en hij is niet traag met het nakomen ervan. Want zo is God niet. Nee, er is iets anders aan de hand: dat het zolang duurt, dan komt omdat God geduld heeft. Hij wil dat iedereen tot inkeer komt en dat er niemand verloren gaat. (2 Pet. 3,9). (9)

Dat is ook wat de leerlingen van Jezus meekrijgen: wat God voor overwegingen heeft, dat weet je niet. Ga er dus ook niet naar raden. En ga je niet verbeelden dat jij precies weet wat God allemaal moet doen en op welk moment. God heeft geduld, zegt Petrus. En het is maar goed, dat hij dat zegt, want de mensen aan wie hij schrijft, hadden daar blijkbaar nog helemaal niet aan gedacht. En zo kunnen er ook allerlei andere overwegingen zijn van God, die wij helemaal niet in beeld hebben. In Jes. 55 wordt het treffend onder woorden gebracht. Dan zegt de HEER: “Mijn plannen vallen niet samen met jullie plannen en mijn wegen zijn niet jullie wegen. Maar zo hoog als de hemel is boven de aarde, zover gaan mijn wegen en mijn plannen die van jullie te boven.” (Jes. 55,8.9). (10)

Het is ook goed om dat voor jezelf te bedenken. Als je moet wachten. En als je het gevoel hebt dat God je *laat* wachten. En dat kan te maken hebben met de jongste dag. Want hoe lang duurt het nou al niet? Hoe lang wachten we daar al niet op? Al 2000 jaar! Voor ons is dat risico dus nog veel groter dan voor de mensen in de tijd van het NT, dat die belofte van God uit beeld verdwijnt, dat je er niet meer aan denkt, laat staan dat je ernaar verlangt. En

misschien zelfs wel, dat het je geloof ondermijnt en dat je teleurgesteld raakt en afhaakt...

Maar ook op andere momenten of als het gaat om andere dingen. Je bent ziek en je wilt zo graag beter worden. Maar het gebeurt niet. Of je hebt in je leven al zoveel verdriet meegemaakt en het lijkt wel, alsof er alleen maar steeds meer bij komt. En je denkt: wanneer houdt het nou eens een keer op? Het lijkt wel alsof er nooit een einde aan komt. Het lijkt wel, alsof God je vergeten is, alsof hij niet aan je denkt, alsof de hemel dicht zit en je woorden komen niet verder dan het plafond...

Dat gevoel kun je hebben. Heel sterk. Daarom heeft Jezus er een gelijkenis over verteld. We hebben het gelezen. In Lucas 18. Over die weduwe en die rechter. En weet je wat nou zo mooi is aan die gelijkenis? Je hoeft geen moment te raden, wat de bedoeling van Jezus was, toen hij dit verhaal vertelde. Daar begint het namelijk mee, in vers 1: “Hij vertelde hun een gelijkenis over de noodzaak om altijd te bidden en niet op te geven.” Altijd bidden en niet opgeven. **(11)**

In het verhaal zelf komt dat duidelijk naar voren. En het is een les die de leerlingen geleerd hebben. Want als Jezus naar de hemel is gegaan, dan moeten ze wachten. Wachten op de Heilige Geest. Tien dagen. Ja, dat weten wij. En achteraf kun je dat heel gemakkelijk invullen. Maar dan vergeet je, dat de leerlingen dat niet wisten. Zij wisten niet hoe lang ze moesten wachten. Want Jezus had daar niks over gezegd. Dat was al de eerste oefening in wachten! En dus meteen een test. Want hoe gaan ze dat doen? Als ze in Jeruzalem in de wachtkamer van de Heilige Geest zitten: wachten op het moment dat de deur van de hemel open gaat? Lucas vertelt het in vers 14: “Vurig en eensgezind wijdden ze zich aan het gebed.” Dan zie je dus werkelijkheid worden wat Jezus in die gelijkenis meegegeven heeft: ook al weet je niet hoe lang het zal duren, voordat God iets gaat doen en voordat de hemel open gaat; ook al weet je het niet: altijd bidden en niet opgeven.

Want ja, God kan zijn kinderen laten wachten. Jezus brengt dat duidelijk in beeld in die gelijkenis. God kan zijn kinderen laten wachten. Waarop dan ook. En ook dat is een kant van de hemelvaart van Jezus. Een kant die misschien niet zo vaak naar voren komt. Maar het is er wel. En dan bedoel ik het feit dat Jezus er niet is. Niet zichtbaar in onze wereld.

Natuurlijk *is* hij er wel. Hij is in de hemel. En daar is hij ook bezig. Om plaats te maken voor de gelovigen. En om alles klaar te maken voor de jongste dag. De details daarvan komen een andere keer wel weer aan de orde. Maar die andere kant is er ook: het feit dat hij hier *niet* is en dat we in de tijd van zijn afwezigheid zullen moeten wachten op het moment dat hij terug komt.

Dat kan trekken aan je geloof. Omdat je misschien heel graag *wel* iets zou willen zien. En omdat je misschien wel heel graag zou willen dat er dingen gebeuren en dat er dingen veranderen. In de wereld of in je eigen leven. Het kan trekken aan je geloof omdat het je zwaar valt om te wachten. Te wachten op de tijd van God. En ondertussen geduld te hebben.

Ook dat is een kant van de hemelvaart van Jezus: het doet een beroep op je geloof. Is je geloof sterk genoeg en is je vertrouwen op God groot genoeg? **(12)** Want hoe dan ook, dat is iets wat God graag wil zien. Tegelijk is het wel heel spannend. Denk weer aan die gelijkenis. Jezus sluit het af met een vraag. **(13)** Deze vraag: “Als de Mensenzoon komt, zal hij dan geloof vinden op aarde?”

Het is een vraag om te gebruiken voor jezelf. Als het moment aanbreekt, dat God het tijd vindt en de deur van de hemel gaat open, wat kan er dan gezegd worden? Over u en over jou en over mij? Dat we biddend door het leven gingen? Vol vertrouwen op de HEER? Of moet de HEER dan constateren dat je het opgegeven hebt?

Eén ding nog. Want echt alleen ben je natuurlijk nooit. De leerlingen krijgen dat van Jezus mee doordat die twee engelen aan hen verschijnen. Dat is het eerste wat Jezus doet als hij in de hemel is. Hij stuurt twee engelen. Een signaal. **(14)** Het zal voor de gelovigen niet

gemakkelijk worden. Er zullen zelfs heel zware tijden komen. Maar wat je in je leven ook meemaakt, je mag ervan verzekerd zijn dat er altijd een leger van engelen om je heen is. Engelen die met je meegaan en die je beschermen. In opdracht van de hemelse koning. Tot het moment dat je hem zelf zult zien. Het moment dat je gebed voorgoed wordt verhoord, als je de wachttruimte verlaat, en te horen krijgt: Welkom in Gods koninkrijk. Amen.